

CAROLINE
KEPNES

TY

CAROLINE
KEPNES

TY

2015

Copyright © 2014 by Alloy Entertainment and Caroline Kepnes
Translation © 2015 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu YOU,
vydaného nakladatelstvím Emily Bestler Books, New York 2014,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Pacek
Korektura: Zuzana Pernicová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v dubnu 2015

ISBN 978-80-7498-060-2

Pro tebe, táto

„Jedno na lačno, dá-li Bůh, uvidíme se zítra.“

Harold Samuel Kepnes

29. ledna 1947 – 13. listopadu 2012

1

Vcházíš do knihkupectví a trochu přidržíš dveře, aby nebouchly. Usmíváš se, jako by ses styděla, že jsi pěkná holka, a nemáš nalakované nehty a není poznat, jestli máš pod tím béžovým svetříkem s výstřihem do věčka podprsenku, ale já myslím, že ne. Jsi tak čistá, až jsi tím sprostá, a zamumláš směrem ke mně svá první slova – *dobrý den* –, zatímco větší na lidi jen mlčky prochází. Ne tak ty, ve svých volných růžových džínách, jako vystřižených z knížky *Šarlotina pavučinka*, ale kde ses tu vzala?

Jsi dokonalá a výrazná, moje vlastní malá Natalie Portmanová z konce filmu *Na dotek*, kde vypadá mladá a svěží, protože zrovna skoncovala s těmi Anglány a vrací se domů do Ameriky. V úterý v 10.06 dopoledne ses konečně taky vrátila, domů ke mně. Každý den dojíždím do svého knihkupectví v Lower East Side ze svého bytu v Bed-Stuy. Každý den zavírám, aniž bych našel někoho, jako jsi ty. Narodila ses do mého světa, já se třesu a nejradši bych do sebe hodil nějaký diazepam, ale mám je dole a vlastně si žádný diazepam vzít

nechci. Nechci jít dolů. Chci být tady, úplně, dívat se na tebe, jak si okusuješ nenalakované nehty a otáčíš hlavu doleva, ne, ještě si koušeš malíček, vytřeštíš oči, pak doprava, ne, přejdeš biografie, nakonec se sama zorientuješ (díkybohu) a pak zpomalíš, když se dostaneš k oddělení beletrie.

Ano.

Nechávám tě zmizet mezi regály – Beletrie F–K – a ty nejsi běžná nejistá nymfa, která by šla po Faulknerovi, aby ho nakonec nikdy nedočetla a vlastně ani nikdy nezačala číst. Po Faulknerovi, který by zkameněl a zvápenatěl na tvém nočním stolku; Faulknerovi, který by měl za cíl přesvědčit tvé známosti na jednu noc, že nekecáš, když tvrdíš, že něco takového normálně neděláš. Ne, taková ty nejsi. Nenecháváš Faulknera ani džíny jen tak pohozené vedle postele a na Stephena Kinga jsi až moc krásně opálená a na Heidi Julavitsovou až moc nekonvenční, takže koho? Koho si koupíš? Hlasitě kýcháš a já si představuju, jestli jsi stejně hlučná, když se uděláš. „Zdravíčko!“ volám.

Hihňáš se a hlaholíš odpověď: „Nápodobně, pane.“

Pane. Flirtuješ, a kdybych byl jeden z těch úchylů, kteří všechno sdílejí na Instagramu, vyfotil bych tu cedulku s nápisem F–K, přidal popisek a hezky ji postnul.

F–K. Jo, ty vole, našel jsem ji.

Klídek, Joe. Holky nemají rády, když se moc tlačí na pilu, umravňuju se. Naštěstí přichází zákazník a nedá se na něm nepoznat, že jde po Salingerovi, ale to je snad poznat úplně na všech. Může mu být tak třicet šest a čte teprve *Franny a Zooey*? Ale ne, trochu realisticky. On je číst nebude. Dal je do košíku, aby zamaskoval, že pod nimi má Dana Browna. Stačí trocha praxe v knihkupectví a člověk se brzo naučí, že většina

lidí se stydí za to, kým jsou. Rychle mu balím toho Browna, jako by to bylo dětské porno, a říkám mu, že *Franny a Zooey* je super, a on kývá hlavou a ty jsi pořád ještě mezi F a K, protože přes regál vidím tvůj běžový svetřík. Teda jenom kousek. Kdybys sáhla kousek výš, vykouklo by ti břicho. Ale nesáhneš. Bereš knížku a sedáš si v uličce a možná tam zůstaneš celou noc. Možná to bude jako v tom filmu s Natalií Portmanovou *Jdi za svým srdcem*, který strašně volně natočili podle knížky Billie Lettsové – na tu bídu to vlastně docela šlo –, a já tě tu najdu uprostřed noci. Až na to, že nebudeš těhotná a já nebudu takové béčko jako ten chlap v tom filmu. Skloním se k tobě a řeknu: „*Promiňte, slečno, ale máme zavřeno*,“ a ty zvedneš hlavu a usměješ se. „*Ale já zavřená nejsem*.“ Pak se nadechneš. „*Jsem úplně otevřená*. Pane.“

„Hele,“ ozývá se ten Salinger-Brown. On je ještě tu? Jo, je tu. „Dáte mi doklad?“

„Tak pardon, no.“

Vytrhává mi ho z ruky. Nejde o to, že by mě nesnášel. Nenávidí sebe. Kdyby se lidi dokázali vypořádat s odporem k sobě samým, se zákazník by se jednalo mnohem snáz.

„Hele, víš co, mladej? Trochu se ovládej, jo? Prodáváš v knihkupectví. Ty knížky ani nepíšeš, ani nevydáváš. A asi ani moc nečeš, protože jinak bys nedělal prodavače. Takže se hezky přestaň ksichtit, jako bys spolkl všechnu moudrost světa, a chovej se ke mně slušně.“

Ten chlap ať si klidně kecá, co chce, stejně je u mě nýmand, protože si kupuje Dana Browna. Ale ty jsi toho debila uslyšela a vykoukla jsi zpoza knih se svůdným úsměvem Natalie Portmanové. Dívám se na tebe. Ty se díváš na něj a on se pořád dívá na mě a čeká.

„Na shledanou a pěkný den, pane,“ říkám a on ví, že to nemyslím vážně, a je našťvaný, že si musel vynutit slušné chování od cizího chlapa. Když je konečně pryč, ještě na něho zavolám, protože vím, že mě uslyšíš. „Toho Browna ti fakt přeju, debile.“

Jdeš ke mně, směješ se a našťestí je brzo dopoledne, takže tu jsme sami a nikdo nás nebude otravovat. Pokládáš košík s knihami na pult a vtipně toho chlapa napodobuješ: „Na mě budete taky hnusný?“

„To byl magor, co?“

„Hmmm, třeba měl jenom blbou náladu.“

Jsi poklad. Snažíš se v lidech vidět to dobré. Zahanbujes mě.

„No,“ říkám a měl bych radši držet hubu a chci držet hubu, ale při pohledu na tebe se mi chce mluvit. „Přesně kvůli takovým lidem se všechny ty bestsellery píšou.“

Díváš se na mě. Jsi zvědavá a já bych chtěl o tobě vědět něco víc, ale nemůžu se tě začít ptát, takže prostě jenom dál žvaním.

„Všichni se pořád snaží být lepší, shodit pět kilo, přečíst pět knížek, zajít do muzea, koupit si cédéčko s vážnou hudbou, doma si ho poslechnout a ještě si to užít. Ale ve skutečnosti nechtějí nic jiného, než se cpát zákuskama, číst časopisy a poslouchat popík. A knížky? Na ty serou. Kupte si Kindle. Víte, proč má Kindle takový úspěch?“

Směješ se a vrtíš hlavou a posloucháš mě, i když v tenhle moment už většina lidí kouká do mobilu a přestává vnímat. A jsi nádherná a ptáš se: „Proč?“

„To je jednoduché. S internetem se do všech domácností dostalo porno...“

TY

Řekl jsem *porno*, jsem osel, ale ty i tak posloucháš. Neuvěřitelné.

„A lidi už si ho tím pádem nemusí chodit kupovat ven. Už se nemusí dívat do očí prodavači, který najednou ví, že se vám líbí plácát mladé holky rákoskou po zadku. Jenomže když jsme se museli lidem dívat do očí, byli jsme víc civilizovaní.“

Máš oči jako mandle a já mluvím dál. „Víc odhalení.“

Nemáš snubák a já mluvím dál. „Víc lidští.“

Jsi trpělivá a já už bych fakt měl držet zobák, ale nejde to. „Jo, a ten Kindle, s tím už to čtení prostě není kompletní. Stejně jako *porno* na internetu. Najednou chybí něco za něco, kontrolní mechanismy. Lidi teď klidně můžou číst Browna doma i na veřejnosti. To je konec civilizace. Ale...“

„Vždycky je nějaké ale,“ říkáš a já bych se vsadil, že jsi z velké rodiny plné zdravých a láskyplných lidí, kde se všichni pořád objímají a zpívají společně u táboráku.

„Už není kde kupovat filmy ani hudbu, takže lidem zůstaly jenom knížky. Videopůjčovny neexistují a s nima zmizeli i nerdi, kteří v nich dělali a uměli citovat Tarantina, chválit Daria Argenta a nesnášeli lidi, co si přišli pro nějaký film s Meg Ryanovou. Tahle ta situace, ta interakce mezi kupujícím a prodavačem, je jako obousměrný provoz. Kdybyste ve všech městech zavedla jednosměrky, tak se doprava zhroutí, chápete.“

Nevím, jestli chápeš, ale neříkáš, abych toho nechal, jako to lidi dělají, a dokonce přikyvuješ. „Hmmm.“

„Třeba obchod s cédečkama byl jako velký ekvalizér. Nerdi v něm měli obrovskou moc. *Vy si jako fakt kupujete Taylor Swift?* I když i tihle nerdi pak přišli domů a honili si ho nad fotkama Taylor Swift.“

Přestaň opakovat Taylor Swift. Směješ se mně, nebo na mě?

„Ale to je jedno,“ říkám, a jestli mi řekneš, abych už byl zticha, tak budu.

„Jo, to je jedno,“ říkáš a chceš, abych toho nechal.

„Jde o to, že když něco kupujeme, je to snad jedna z posledních čestných věcí, které ještě děláme. Ten chlap sem nepřišel pro Dana Browna ani pro Salingeru. On se sem vlastně přišel vyzpovídat.“

„Vy jste kněz?“

„Ne, já jsem kostel.“

„Amen.“

Díváš se do svého košíku a já si připadám jako zoufalec a dívám se do tvého košíku. Tvůj telefon. Ty ho nevidíš, ale já jo. Je rozbitý. Schovaný ve žlutém obalu. To znamená, že se o sebe staráš, až když je situace kritická. Vsadil bych se, že si bereš zinek, až když máš chřipku třetí den. Beru tvůj telefon do ruky a zkouším zavtipkovat.

„To jste ukradla tomu chlápku?“

Bereš mi telefon z ruky a rudneš. „No jo, já a telefon...“, říkáš. „Nejsem hodná máma.“

Máma. Jsi mladá kočka, žádná máma.

„Ále ne.“

Usmíváš se a je naprosto jasné, že nemáš podprsenku. Vytahuješ knížky z košíku a pokládáš ho na zem a pak se na mě díváš, skoro jako bys mi chtěla dovolit zkritizovat tě za cokoliv, co jsi kdy udělala. Najednou ti stojí bradavky. Nesnažíš se je zakrýt. Pohled ti padá na sušenky, které mám vždycky vedle pokladny. Hladově na ně ukazuješ. „Můžu?“

„Jo,“ říkám a už tě krmím. Beru do ruky tvou první kníž-

ku, *Nemožné prázdniny* od Spaldinga Graye. „Zajímavé,“ říkám. „Většina lidí si bere spíš jeho monology. Tohle je skvělá knížka, ale lidi ji moc nekupují. Hlavně ne mladé ženy, které nevypadají, jako že by chtěly co nejdřív spáchat sebevraždu jako autor.“

„Občas má člověk chuť na něco temného, ne?“

„To jo,“ říkám. „Souhlas.“

Kdybychom byli pubertáci, mohl bych tě políbit. Ale stojím na stupínku za pultem, na košili mám cedulku se jménem a ani jeden z nás už není úplně mladý. Večerní finty dopoledne nezabírají a okny sem proniká slunko. Nemělo by být v knihkupectví šero?

Poznámka: Říct panu Mooneymu, aby sehnal lepší rolety. Nebo závěsy. Nebo něco.

Beru do ruky tvou druhou knihu, *Zoufalé postavy* od jedné z mých oblíbených autorek Pauly Foxové. Tohle je dobré znamení, ale možná si ji kupuješ, protože jsi na nějakém blbém blogu četla, že je to biologická matka Courtney Love. Nemůžu si být jistý, že si kupuješ Paulu Foxovou, protože ses k ní dostala tou správnou cestou, na základě eseje Jonathana Franzena.

Saháš pro peněženku. „Ta je nejlepší, že jo? Hrozně mě trápí, že není slavnější. Ani ten Franzen jí nepomohl, chápete to?“

Díkybohu. Usmívám se. „*Západní pobřeží.*“

Díváš se jinam. „K té jsem se ještě nedostala.“ Dívám se na tebe a zvedáš ruce, jako že se vzdáváš. „Nezastřelte mě.“ Hihňáš se a já bych chtěl, aby ti ještě stály bradavky. „To *Západní pobřeží* si někdy přečtu a *Zoufalé postavy* jsem četla milionkrát. Tohle je pro přítele.“

„Aha,“ říkám a slyším poplašnou sirénu. *Pro přítele.*

„Asi je to ztráta času. Stejně to nebude číst. Ale Foxová aspoň prodá další výtisk, ne?“

„To je pravda.“ Možná je to tvůj brácha nebo otec nebo homosexuální soused, ale já vím, že je to *přítel* a bouchám prsty do kalkulačky.

„Dělá to třicet jedna padesát jedna.“

„Taková páлка. Přesně proto nám vládne Kindle,“ říkáš a saháš do peněženky, která je stejně růžová jako Zuckermanovo prasátko v *Šarlotině pavučince*, a podáváš mi kreditku, i když vidím dost bankovek, abys mohla platit hotově. Chceš, abych věděl, jak se jmenuješ, a já nejsem natvrdlý, takže strkám kartu do čtečky a ticho mezi námi je hlasitější a já nechápu, proč jsem zrovna dneska nepustil žádnou muziku, a teď nemám co říct.

„Prosím,“ podávám ti účet.

„Dík,“ skoro šeptáš. „Máte to tady nádherné.“

Podepisuješ se a jsi Guinevere Becková. Tvoje jméno zní jako báseň a tví rodiče byli asi kreténi, jako všichni rodiče. Guinevere. Ježišmarja.

„Děkuji, *Guinevere*.“

„Nechávám si říkat jenom Beck. Guinevere mi připadá strašně dlouhé a trapné.“

„Tak jo, Beck, takhle naživo vypadáte úplně jinak. Jo a *Midnite Vultures* je pecka.“¹

Bereš si tašku s knížkami a celou dobu se mi díváš do očí, protože chceš, abych viděl, že se na mě díváš. „Postřeh, Goldbergu.“

1 Narážka na shodu jmen, Beck (Hansen) je americký zpěvák, několikanásobný držitel Grammy, a *Midnite Vultures* jeho slavné album (pozn. překl.).

TY

„Ale ne. Já jsem Joe. Goldberg mi připadá strašně dlouhé a trapné.“

Smějeme se a ty jsi chtěla vědět, jak se jmenuju, stejně jako jsem já chtěl znát tvoje jméno, jinak by ses mi nedívala na jmenovku. „Určitě si nechcete vzít ještě to *Západní pobřeží*, když už jste tu?“

„Asi vám to bude připadat divné, ale já si ho schovávám na potom. Mám ho na seznamu věcí, které budu dělat až v domově důchodců.“

„Myslíte, jako že si ho musíte přečíst, než umřete?“

„Ale ne, to je něco jiného. Seznam věcí, co musím udělat, než umřu, to je třeba zajet se podívat do Nigérie nebo skočit z letadla. Ale v domově důchodců si musím přečíst *Západní pobřeží*, podívat se na *Pulp Fiction* a poslechnout si to poslední album od Daft Punk.“

„Já si vás asi v domově důchodců neumím představit.“

Rudneš. Jsi *Šarlotina pavučinka* a já bych se do tebe dokázal zamilovat. „Popřejete mi pěkný den?“

„Pěkný den, Beck.“

Usmíváš se. „Děkuji, Joe.“

Ty jsi sem nepřišla kvůli knížkám, Beck. Nemusela jsi mi říkat jménem. Nemusela ses usmívat, ani mě poslouchat, dokonce mě ani vnímat. Ale všechno tohle jsi udělala. Na účtence mám tvůj podpis. Neplatila jsi hotově a neměla jsi bezkontaktní kartu. Tohle bylo skutečné. Tisknu palec na mokrý inkoust na účtence a na kůži mi zůstává jméno Guinevere Becková.

2

Poznal jsem E. E. Cummingse způsobem, jakým ho poznali ti nejcitlivější a nejinteligentnější muži mého věku, prostřednictvím jedné z nejromantičtějších scén jednoho z nejromantičtějších příběhů všech dob. Je to film *Hana a její sestry*, v němž se jeden inteligentní vzdělaný Newyorčan jménem Elliot (Michael Caine) zamiluje do své švagrové (Barbary Hersleyové). Musí si dávat bacha. Nemůže po ní normálně vyjet. Počká si u jejího bytu a zinscenuje náhodné setkání. Brilantní, romantické. Láska je fuška. Ona je překvapená, že ho potkává, a jde s ním do knihkupectví – už vidíme souvislosti? –, kde jí koupí básnickou sbírku e. e. cummingse a odkáže ji na báseň na straně 112.

Ona sedí sama na posteli, čte si tu báseň a on ve stejném okamžiku stojí ve své koupelně a myslí na ni, zatímco my slyšíme, jak ona čte. Moji oblíbenou pasáž z té básně:

Nikdo, ani déšť, nemá tak malé ruce.

Až na tebe, Beck. Za těch posledních pár dní jsem se toho strašně moc dozvěděl. Když to na tebe přijde, a že se to děje

TY

hodně často, hraješ si těma malýma rukama se svým tělem a mně to připomíná další vtip z *Hany*, když si Mia Farrowová dělá srandu z Woodyho Allena, jestli není neplodný, protože moc masturbuje. Ale to tobě asi nehrozí.

Problém dnešní společnosti je v tom, že kdyby se na nás díval nějaký průměrný člověk, jak se ty, sama, uděláš třikrát za noc a já, na druhé straně ulice, se na tebe u toho dívám, řekl by si, že úchyl jsem já. Jenomže není tajemství, že většina lidí jsou idioti. Většina lidí má ráda laciné záhady a upřímně, většina lidí nikdy neslyšela o Paule Foxové ani o *Haně*, jenomže, Beck, my se na normální lidi můžeme vykašlat, ne?

A kromě toho, mně se líbí, že si to děláš sama, místo aby sis tahala domů a do kundy zástupy podřadných chlapů. Jsi odpovědí na každý banální a zjednodušený článek o kultuře sexu na jednu noc. Máš svůj standard a jsi Guinevere, jsi sama o sobě milostným příběhem ženy, která čeká na toho pravého, a vsadil bych se, že bys ho klidně napsala s velkými písmeny, Ten Pravý, když o něm sníš. Když o mně sníš. Všichni chtějí všechno hned, ale ty si umíš počkat.

Protože máš ty své malé ruce.

Tvoje jméno bylo velkolepý začátek. Máme štěstí, protože Guinevere Beckových po světě moc neběhá – jenom jediná. Ze všeho nejdřív jsem zjistil, že tvůj dům i internet jsou zařízené s láskou. Stačil profil na Twitteru a věděl jsem toho o tobě hrozně moc, Beck:

Guinevere Becková

@TaNepravaBeck

Nikdy jsem neměla v hlavě nevyřčenou myšlenku. Píšu příběhy. Čtu příběhy. Mluvím s cizími lidmi. Nantucket miluju, ale na sex mám New York.

A pak ses přede mnou svlíkla. Stačilo několik životopisů v různých online časopisech, které ti zveřejnily články z blogu (pokud teda těm textíkům nechceš říkat eseje) a tvé lehce košilaté deníky (pokud jim tedy nechceš říkat povídky) a taky básně, které občas píšeš. Jsi spisovatelka, narozená na Nantucketu, kde jsi taky vyrostla, a děláš si legraci z toho, že se na tom ostrově všichni množí mezi sebou (ale tví rodiče nebyli příbuzní), nedělají nic jiného, než plachtí (tebe lodě k smrti děsí) a chlastají (tvůj otec se uchlastal a ty jsi o tom hodně často psala). S rodinou jste si blízcí a zároveň k sobě máte daleko. Nevíš, co si tady ve městě máš počít, protože tu nikdo nikoho nezná, a nepomohly ti ani čtyři roky praxe z Brownu, kde jsi studovala. Dostala ses tam ze seznamu čekatelů a stále jsi přesvědčená, že muselo dojít k nějaké chybě. Máš ráda polentu a třešňový koláč od firmy Lärabar. Nefotíš jídlo ani koncerty, ale máš Instagram, který používáš jenom na staré věci, fotky svého mrtvého táty, fotky z pláže z doby, kterou si nemůžeš pamatovat. Máš bráchu Clydea (tvoji rodiče měli fakt talent na jména) a ségru Anyu (hrozný talent, ale jiného druhu, než bych čekal). Podle záznamů z katastru váš dům patří rodině úplně odjakživa. Pocházíš z rodu farmářů a ráda říkáš, že na Nantucketu *nebydlíte*, nýbrž je to váš domov. Rozhazuješ kolem sebe různá upozornění tak často, že jsi jako varování proti rakovině na krabičce cigaret.

Any je typická ostrovanka a nikdy se neodstěhuje. Je to obyčejná holka, která by se nejradši jenom procházela po pláži a kterou těší tenhle odlehlý kout země ožívající jen v letní turistické sezoně. Anya to má kvůli smrti tvého otce v hlavě úplně zamotané. Píšeš o ní ve svých příbězích a děláš z ní mladého kluka nebo naopak stárnoucí slepou ženu nebo

taky jednou ztracenou veverku, ale je jasné, že všechno tohle je tvoje sestra. Závidíš jí. Jak je možné, že ji netíží žádné ambice? Je ti jí líto. Jak to, že nemá žádné ambice?

Clyde je z vás nejstarší a na ostrově má na starosti rodinnou taxikářskou firmu. Je ženatý, má dvě děti a je vzorný otec rodiny. Alespoň tohle jsem vyčetl z jeho fotky v místních novinách. Dobrovolný hasič, hubený jak vyžle, Američan každým coulem. Váš otec je vyhlášený místní pijan, s gustem řídí pod vlivem a opíjí se na veřejnosti a Clyde na to zareagoval tím, že je pravý opak – skrznaskrz střízlivý. Kdyby ses jako první narodila ty, možná bys rodinný podnik převzala a zůstala. Jenomže jsi typické prostřední dítě, šla ti škola a celý život ti dávali nálepku „naše naděje, která se odsud jednou dostane“.

Internet je nádherná věc a hodinu poté, co jsme se potkali, ji s tweetla tohle:

Cítím cheeseburgery. #zFastfooduTloustnu

A musím ti říct, že jsem na chvílku čekal, že dojde i na mě. Možná nejsem nic moc. Nezmínila ses ani o mně, ani o našem rozhovoru. Taky: *Mluvím s cizími lidmi*. To sis napsala do profilu na Twitter. Mluvím s cizími lidmi. Co to jako má být, Beck? Děti nemají mluvit s cizími lidmi, ale ty jsi dospělá. Nebo pro tebe náš rozhovor nic neznamenal? Byl jsem další cizí člověk? To prostřednictvím profilu na Twitteru nenápadně naznačuješ, že jsi děvka, které se líbí poutat na sebe pozornost, ale která nemá úroveň a dá každému špindírovi, který se na ni usměje? Fakt jsem pro tebe nic neznamenal? To se ani nezmíníš o tom klukovi z knihkupectví? *Ty vole*, myslím si. *Třeba jsem se spletl*. Třeba to mezi námi nejiskřilo. Jenomže pak jsem tě začal zkoumat ještě trochu víc a ty vlastně nepíšeš o ničem zásadním. S těmi, co tě sledují na

Twitteru, by ses o mě nedělila. Tvůj život online je jako cirkus, takže jestli jsi setkání se mnou nezveřejnila, znamená to, že po mně asi jedeš. A možná víc, než si uvědomuju, a ruka ti právě teď sjíždí ke kundičce s myšlenkou na mě.

Jako další mi internet odhalil tvou adresu. Bank Street 51. To si děláš prdel. Tohle není centrum, kde lidi neustále spěchají z práce nebo do práce. Tohle je poklidná, ospalá a trapně bezpečná čtvrť ve West Village se zatraceně drahými nemovitostmi. Do téhle čtvrti se nebudu moct jít jen tak projít. Budu se muset přizpůsobit lidem, co jsou za vodou. Vyrážím do sekáče. Kupuju si oblek (podnikatel a/nebo řidič a/nebo udržovaný muž), montérky a jakýsi opasek na nářadí (řemeslník, který má zrovna pauzu) a hnusnou teplákovku (debil, co se stará o své drahocenné tělo). Na první návštěvu si беру oblek a moc se mi to tady líbí, Beck. Tohle je esence starého New Yorku a já bych čekal, že tu půjdou za ruku Edith Whartonová s Trumanem Capotem, v té druhé budou držet řecký papírový kelímek s kávou a budou vypadat jako v dobách své největší slávy, jako by je někdo naložil do formaldehydu². V téhle čtvrti bydlí jenom paničky a kdysi, když tyhle paničky byly ještě v mámině břiše, tady zemřel Sid Vicious, baskytarista Sex Pistols. Jenomže to byl Manhattan ještě nádherné místo. Stojím na druhé straně ulice a ty máš otevřená okna (bez záclon) a já tě duchu vidím, jak si naléváš instantní ovesnou kaši do ohřívací misky a vkládáš ji do mikrovlnky. Ty nejsi žádná panička. Tvůj Twitter mě o tom dokázal okamžitě přesvědčit. Podle něj jsi vyhrála v nějaké realitní loterii.

² Edith Whartonová je autorkou čtyř novel z prostředí New Yorku a stejně tak Truman Capote patřil k poválečné newyorské literární i společenské elitě (pozn. překl.).

Nechtěla bych vypadat jako @AnnaKendrick47, ale miluju vás, nerdi z @BrownstoneBiasedLottery, nemůžu se dočkat nastěhování do Bank Street.

Sedám si k internetu a *Browstone Biased Lottery* je esejistická soutěž pro absolventy Brownovy univerzity, kteří potřebují v New Yorku sehnat ubytování pro postgraduál. Jde o byt, který už je několik let v držení *rodiny Brownů*, ať už to znamená cokoli. A ty máš stipendium na doktorát z literární tvorby takže mě nemůže překvapovat, že jsi v téhle loterii, která byla ve skutečnosti esejistickou soutěží, vyhrála. A Anna Kendricková je herečka z filmu *Ladíme!*, který je o vysokoškolačkách, co zpívají na pěveckých soutěžích. Ty se v téhle holce úplně vidíš, což nedává smysl. Díval jsem se na ten film *Ladíme!*. Tahle holka by nikdy nežila stejně jako ty.

Lidi chodí kolem tvého bytu ve zvýšeném přízemí a nezastavují se a nezírají na tebe, i když se vystavuješ za oknem. Máš okna otevřená dokořán a máš štěstí, že na téhle ulici není takový provoz. To musí vysvětlovat tvůj falešný pocit soukromí. Vracím se druhý den večer (stejný oblek, nemůžu si pomoci) a ty se procházíš před otevřenými okny úplně nahá. *Nahá!* Postávám u vchodu na druhé straně ulice a ty si mě nevšímáš a nikdo si nevšímá mě ani tebe. To jsou sakra všichni slepí?

Ubíhá den za dnem a já začínám být nervózní. Vystavuješ se až moc a není to bezpečné a stačilo by, aby tě zmerčil nějaký úchyl a rozhodl se jít za tebou dovnitř. O pár dní později si oblékám svou pracovní kombinézu a představuju si, že ti dávám na okna mříže, které by alespoň trochu chránily tu výkladní skříň, které říkáš *domov*. Myslím, že zrovna tahle čtvrt je bezpečná, a taky že je, ale na tom okolním tichu je

cosi vražedného. Asi bych tu mohl přímo na ulici uškrtit nějakého dědu a nikdo by nevyšel ven, nikdo by mě nezastavil.

Vracím se ve svém obleku (moc lepší než montérková kombinéza) a na hlavě mám baseballovou čepici s logem Yankees, kterou jsem našel v jednom sekáči (jo, takový jsem magor!), abych se trochu změnil pro případ, že by sis mě všimla, ale ty si mě fakt nevšímáš. Nějaký chlap, co bydlí u vás v domě, jde po malých schodech (jsou tam vlastně jenom tři) vedoucích ke vchodu a ten vchod je strašně blízko tvému bytu. Kdyby chtěl (a kdo by nechtěl?), mohl by se naklonit přes zábradlí, zaklepat ti na okno a zavolat na tebe.

Chodím za tebou ve dne i v noci, a kdykoli přijdu, máš okna dokořán. Jako bys nikdy neviděla zprávy v televizi ani žádný horor a já sedím na pískovcových schodech na druhé straně úzké a čisté ulice a předstírám, že čtu román *Chudák George* od Pauly Foxové, nebo předstírám, že píšu esemesku svým obchodním partnerům (ha!) nebo předstírám, že volám kamarádovi, který přišel pozdě, a hlasitě souhlasím, že ještě dvacet minut počkám. To kvůli případnému sousedovi, který by se mohl tajně dívat a pozorovat toho podezřelého chlapíka na schodech (já jsem naopak filmů viděl spoustu). Díky tomu, jak jsi otevřená světu, mohu vstupovat do toho tvého. Když fouká vítr správným směrem, cítím, jak si ohříváš jídlo v mikrovlnce, a slyším, jak posloucháš skupinu Vampire Weekend, a kdybych předstíral, že zívám, a zvedl hlavu, viděl bych, jak taky zíváš, jak dýcháš. Byla jsi vždycky taková? Zajímalo by mě, jestli ses chovala stejně i v Providence, jestli ses promenádovala před oknem, jako bys chtěla, aby tě sousedé viděli nahou a polonahou, závislou na instantním jídle, a aby tě viděli a hlavně slyšeli, jak masturbuješ. Doufám, že

ne. Doufám, že tohle všechno jde nějak vysvětlit a že mi to v pravou dobu vysvětlíš. Sedáš si k počítači, jako bys potřebovala připomenout svému imaginárnímu publiku, že jsi spisovatelka, přestože my všichni (já) víme, že ve skutečnosti jsi performerka, exhibicionistka.

A já celou tu dobu musím být ostražitý. Jeden den si ulízu vlasy a druhý den je mám rozcuchané. Lidi, kteří si obvykle nevšímají lidí, si mě nesmí všimnout. Koneckonců, kdybychom normálním lidem řekli, že se kdesi před otevřeným oknem promenáduje nahá holka a že ji tam tajně chodí pozorovat nějaký zamilovaný cvok, asi by si většina z nich řekla, že jsem blázen já. Jenomže cvok jsi ty. Akorát ti to nikdo neřekne, protože tvoji čičinu by většina z nich chtěla vidět taky, zatímco já se tvým sousedům hnusím už z podstaty. Bydlím v šestém patře bez výtahu v Bed-Stuy, velké části Brooklynu, kde bílých moc nebydlí. Nehodlal jsem si nechat holit prdel od těch vydřiduchů z College Loan Society, co dávají půjčky na studia. Výplatu si nechávám dávat na ruku, bez papíru a mám doma telku na normální anténu, žádnou kabelovku. Tihle lidi by se mého ptáka nedotkli ani třímetrovou tyčí. Tvoje pipina je pro ně ovšem poklad.

Napiju se kafe na schodech na druhé straně ulice a stisknu v ruce stočený *Wall Street Journal*, zhluboka se nadechnu a dívám se na tebe. Nikdy nenosím teplákovku, protože kvůli tobě mám chuť se oblékat pěkně, Beck. Uběhly dva týdny a z domu vychází jakási šíleně oplácaná matrona. Stojím, čumím jak puk, ale jsem za gentlemana.

„Dobrý den, madam,“ říkám a držím jí dveře.

Přijímá. „Že se taky najde někdo, kdo se umí chovat,“ huhlá.

„Absolutně souhlasím,“ odpovídám a u chodníku už jí řidič otevírá dveře auta. Kýve mi na pozdrav, jsme partáci. Tohle bych mohl dělat pořád a znovu se usazuju na schodech.

Tak proto mají lidé rádi reality show? Tvůj svět mi připadá úžasný, třeba pohled na to, jak relaxuješ (v bavlněných kalhotkách koupených ve slevě z e-shopu Victoria's Secret; včera jsem tě viděl je rozbalovat), a jak jsi vzhůru (sedíš na gauči a jsi na netu a čteš kraviny). Třeba hledáš toho nádherného kluka z knihkupectví. Teď píšeš, úplně narovnaná s vlasy staženými do uzlu. Ťukáš do klávesnice, jako když dupe králík, až už to najednou nemůžeš vydržet, vezmeš světlezelený polštář, stejný, na který si leháš, když si chceš na chvíli zdřímnout, a jedeš na něm jako zvíře. Pak se uvolníš. A konečně usneš.

Máš neskutečně přtávný byt. V těch dvou tweetech jsi měla pravdu:

Bydlím v krabici na boty. Což nevadí, protože neutrácím těžké prachy za lodičky. @BrownstoneBiasedLottery #Rebel

I můj hrnek #BrownUniversity je větší než můj byt. @BrownstoneBiasedLottery #reality #NYC

Nemáš ani kuchyň, jenom prostor, do kterého jsi nakoupila zařízení jako v obchodě Bed Bath & Beyond, když měli výprodej. Ale v těch tvých tweetech je kdesi ukrytá pravda. Nesnášíš to tady. Vyrostla jsi ve velkém domě se zahradou na všechny strany. Máš ráda prostor. Proto necháváš otevřená okna. Neumíš být sama se sebou. A přesně tak by to dopadlo, kdyby ses zabarikádovala před světem.

Tví sousedé si žijí po svém jako malé děti – auta je vozí z ohromných okolních domů a stejná auta je zase večer přivázejí zpátky –, zatímco ty hniješ v prostoru určeném pro

TY

služebnou nebo zlatého retrívra s podvrtnutým kotníkem. Já se ti ale nedivím. Oba milujeme West Village, a kdybych se mohl nastěhovat tam, kde teď bydlíš, udělal bych to, i kdyby to znamenalo pomalu šílet z neustálé klaustrofobie. Rozhodla ses správně, Beck. To tvoje matka se spletla:

Mama rika, ze by zadna holka nemela bydlet v krabici na boty. #maminalogika #nejsemmadam

Tweetuješ častěji, než píšeš, a možná proto máš titul MFA z New School, a ne z Columbie. Na Columbii tě nevzali:

Zamítnutí je nejlépe člověku naservírovat v papírové obálce, protože pak ho aspoň může roztrhat a spálit. #nejdunaColumbii #zivotjdedal

A měla jsi pravdu. Život fakt šel dál. I když New School není tak prestižní, učitelé i studenti tě tam mají rádi. Spousta seminářů se tam dá absolvovat online. Spoustu vysokých škol už vlastně může dneska člověk absolvovat online, což je jen další rána stále irrelevantnějšímu elitářskému systému, který nazývají „vysoká škola“. Máš čas psát, a kdybys trávila míň času na Twitteru a honěním frndy... jenomže upřímně, Beck, na tvém místě bych se ani neobtěžoval oblíkat.

Ráda dáváš věcem jména a mě by zajímalo, jaké asi dáš mně. Pokoušíš se uspořádat na Twitteru soutěž o nejlepší jméno pro tvůj byt.

Co takhle #Krabicemensinezvsechnykrabice

Nebo #KoukatsenaLadimeatojevse

Nebo #Cvicebnipodlozkajakobyt

Nebo

#Mistokdevykoukneszoknavtilkuavidistohoklukazknihkupectvijaksenatebedivaasusmevemmuzamavas

Nějaký taxíkář zběsile troubí, protože nějaký čerstvě vy-

mydlený magor, který jako by vylezl z nějakého pokusu Breta Eastona Ellise, co nakonec nikdy nespátril světlo světa, vlezl do cesty, aniž by se rozhlédl. Omlouvá se, ale nemyslí to upřímně a projíždí si rukou v blondatých vlasech.

Má jich snad až moc.

A jde nahoru po schodech, jako by mu to tam patřilo, jako by je postavili jenom pro něj, a dveře se otevírají ještě dřív, než k nim dojde, a otevíráš je ty a vedeš si ho dovnitř a líbáš ho, a než se dveře pomalu zavřou, máš ruce

tak neuvěřitelně malé ruce

v jeho vlasech a já pak ani jednoho z vás nevidím, až se nakonec objevíte v obýváku a on si sedá na gauč a ty ze sebe strháváš tílko a lezeš na něj a vlníš se jako nějaká striptérka a všechno to je strašně špatně, Beck. Sundává z tebe bavlněné kalhotky a plácá tě po zadku a ty ječíš a já jdu na druhou stranu přes ulici, protože tohle musím slyšet.

Promiň, tati! Promiň!

Opakuj to, holčičko.

Promiň, tati.

Jsi zlobivá holka.

Jsem zlobivá holka.

A chceš výprask, že?

Jo, tati. Chci výprask.

Máš ho v puse. Štěká na tebe. Plácá tě po zadku. Občas vejde Truman Capote, podívá se, zareaguje a pak odvrátí zrak. Tohle nikdo na policii hlásit nebude, protože nikdo nepřízná, že se na to díval. Tohle je přece sakra Bank Street. A ty ho teď šoustáš a já se vracím na svou stranu ulice, kde vidím, že on se s tebou nemiluje. Chytáš ho za vlasy – má jich strašně moc –, jako by to mohlo zachránit tebe a taky tvoje pří-

TY

běhy. Zasloužila by sis něco lepšího. Z toho, jak tě drží těma velkýma slabýma rukama, které nikdy nepracovaly, přece nemůžeš nic mít. Ani z toho, jak tě plácá po zadku, když se udlá. Seskakuješ z něj a skláníš se k němu, ale on tě odstrkuje a ty mu dovoluješ kouřit u tebe v bytě a on ti klepe popel do hrnečku s nápisem Brown, který je možná větší než tvůj byt, a ty se díváš na *Ladíme!*, zatímco on kouří, píše esemesky a znova tě odstrkuje, když se k němu chceš přitulit. Vypadáš smutně a

nikdo na světě nemá tak malé ruce

jenom ty a já. Proč jsem si tak jistý? Než jsi mě poznala, tweetnula jsi tohle:

Nemohli bychom být všichni upřímní a přiznat, že známe #eecummingse jenom díky #Hanaajejisestry? Tak jo. #koneckecu #konecpretvarky

Vidiš, jak jsi se mnou mluvila, ještě než jsi mě poznala? Když odchází, nedrží v ruce *Zoufalé postavy* od Pauly Foxové. Je to blondatý misogyn, zvedá si límeček a odfoukává vlasy z čela. Právě tě využil a není to tvůj přítel a já už musím domů. A ty si musíš dát sprchu.

3

Před tebou to byla Candace. Taky byla tvrdohlavá, takže s tebou budu mít trpělivost. Vycvičila mě. Nebudu ti vyčítat, že na tom svém starém tlustém notebooku píšeš o každé kravině, jenom ne o mně. Nejsem idiot, Beck. Umím prohledat disk a moc dobře vím, že tam nikde nejsem, a taky vím, že nemáš nic, co by byť vzdáleně připomínalo deník nebo zápisník.

Mám takovou teorii. Píšeš si o mně do poznámkového bloku, co máš v telefonu. Aspoň nějaká naděje.

V žádném případě se tě ale nehodlám vzdát. Jsi jedinečně přitažlivá. Na stránkách Craigslist, co fungují jako seznamka, sjíždíš rubriku „Náhodná setkání“ a kopíruješ si své oblíbené příspěvky do jednoho gigantického souboru ve svém počítači. Proč, Beck, proč? Naštěstí se žádných „náhodných setkání“ osobně neúčastníš. Holky asi rády sbírají věci, ať už to jsou recepty na polívku nebo špatně maskované fantazie usedlých tatíků plné strašných gramatických chyb. Hele, já jsem tady, je mi dvacet dva a беру tě všema deseti. A jsem

TY

v pohodě. Jenomže ty místo toho necháváš toho blondátého úchyla, aby ti dělal všechny ty věci, co si o nich čteš na seznamce. Alespoň že i ty máš nějaké hranice. Ten úchyl není tvůj přítel, vyhodila jsi ho na ulici, kam patří, jako by se ti hnusil, což by měl. A já jsem si prošel všechny tvé poslední e-maily a je to oficiální. Nikomu jsi neřekla, že u tebe byl, že byl v tobě. Není to tvůj přítel. Na ničem jiném nezáleží a já jsem připravený si tě najít a dokážu to a tohle dlužím Candace. Drahá Candace.

Candace jsem poprvé viděl v Grasslands v Brooklynu. Hrála na flétnu v kapele se svým bráchou a sestrou. Říkali si Martyr – mučedník – a já jsem se s ní okamžitě zatoužil seznámit. Byl jsem trpělivý. Sledoval jsem je celou cestu přes Brooklyn a dolní Manhattan. Byli dobří. Nikdy neměli šanci se dostat do top čtyřicítky hitparády, ale občas měli písničku v jednom přiblblém pořadu pro teenagery na The CW a pak jejich internetové stránky praskaly ve švech. Neměli ani logo, protože se nebyli schopní na ničem domluvit. Candace z nich byla nejhezčí a dělala jim frontmanku. Její brácha byl klasický bubeník a její sestra taková puťka, ale talent měla.

Na holku nemůžeš jen tak vletět hned po koncertu, hlavně když její kapela hraje jakýsi techno elektro humus a když má za zadkem psychouše bráchu, který by se mimochodem do té kapely nikdy nemohl dostat, nebýt jeho sester. Musel jsem si Candace odchytit, až bude sama, a nemohl jsem ji prostě jen tak oslovit, protože její brácha měl ochranný komplex. A měl jsem pocit, že jestli ji nesevřu v náručí, nebo jestli aspoň neudělám nějaký krok k tomu, abych ji sevřel v náručí, tak asi umřu. Takže jsem improvizoval.

Jeden večer, před Grasslands, kde to všechno začalo, jsem se představil skupině Martyr jako nový asistent v nahrávacím studiu Stop It Records. Řekl jsem jim, že hledám talenty. Skupinám se obecně líbí, když si je někdo přijde poslechnout jako možný talent, takže jsem o pár minut později seděl v boxu s Candace a jejími otravnými sourozenci a pili jsme whisky. Její sestra pak odešla, hodná holka. Její brácha byl ovšem problém. Nemohl jsem Candace políbit ani ji poprosit o telefonní číslo. „Napiš mi e-mail,“ řekla. „Můžu si to vyfotit a dát na Instagram. Strašně se nám líbí, když si nás někdo všimne.“

Takže jsem udělal, co by udělal Elliot v *Haně*. Posvítíl jsem si na Stop It Records, takové zapadlé bezvýznamné studio, a všiml jsem si, že tam každý den chodí kluk jménem Peters. Před prací a po práci vždycky zalezl do malé uličky a dal si jointa. Člověk mu to nemohl mít za zlé, vzhledem k tomu, jak děsnou práci dělal. Peters byl k ruce všem těm namyšleným rádoby hvězdám v těsných džínách, které říkají brýlím lennonky a neustále chtějí umělé sladidlo a parmezán, ovšem značky Parmigiano Reggiano. Takže jsem jednoho dne zaparkoval v uličce s jointem v ruce a zeptal se Peterse, jestli nemá oheň. Skamarádit se s ním nebyl problém. Lidi na spodním konci společenského žebříčku jsou hladoví po pozornosti jiných lidí. Řekl jsem mu, jaký mám problém s Candace, jak jsem jí řekl, že dělám ve studiu, a byl to vlastně jeho nápad, abych jí napsal e-mail z jeho účtu (asst1@stopit-records.com) a předstíral, že jsem to já. Candace mi odepsala, úplně nadržaná. A samozřejmě, že mi (asst1) taky dala své telefonní číslo.

Neměl jsem výčitky, že jsem Peterse využil. Aspoň měl na chvílku pocit, že má nějakou moc. A někdy, když chce

člověk dostat holku, musí si prostě trochu překroutit fakta. Viděl jsem dost romantických komedií, abych věděl, že se romantičtí hrdinové, jako jsem já, vždycky podobným způsobem do něčeho zamotají. Celá kariéra Kate Hudsonové stojí na tom, že zamilovaní lidé někdy lžou o tom, kde pracují. A Candace věřila, že jsem hledač talentů. Pravdu jsem jí řekl, až jsme byli spolu víc než měsíc. Nejdřív zuřila (holky někdy zuří, dokonce i když jejich chlapa hraje Matthew McConaughey), ale já jsem jí neustále připomínal, že za vším byla komediální a romantická myšlenka. Svět není fér. O hudbě toho vím hodně. Jsem chytrý. A opravdu si myslím, že si Martyr zaslouží, aby si jich někdo všiml a aby se jim lidi začali klanět. Kdybych na vysoké studoval humanitní vědy a nosil retro ponožky a měl pocit, že bakalářský titul na fildě udělá z člověka snadno zaměstnatelného inteligenta, mohl jsem dostat bezplatnou praxi u nějaké podřadné firmy a nakonec z ní možná vytěžit normální podřadnou práci. Ale já na tyhle klasické postupy nejsem. Rád hraju sám za sebe. Ona to nakonec pochopila, ale její brácha už moc ne, což byl jeden z důvodů, proč nám to s Candace nevyšlo.

Pozitivní na tom je, že nemám žádné výčitky. Mé útrapy s Candace byly jenom trénink na tuhle novou situaci. Musel jsem se dostat k tobě domů, Beck. A věděl jsem, jak to mám udělat.

Takže jsem zavolał do plynáren a nahlásil, že u tebe uniká plyn. Věděl jsem, že máš školu a po ní jdeš navíc vždycky na kafe s kámoškou. Tohle je jediný den, kdy zaručeně nejsi delší dobu u počítače. Čekal jsem na své pozorovatelně na druhé straně ulice, než přijel plynař. Pak jsem mu řekl, že jsem tvůj kluk a že jsi mě poslala to vyřídit.

Únik plynu se musí ze zákona prošetřit a podle nepsaného chlapského zákona chlápek jako já, kterého vyhlili z vysoké, umí jednat s chlapy z plynáren. No a co? Prostě mi bylo jasné, že mi tu historku s tvým přítelem sežere a pustí mě dovnitř. A bylo mi jasné, že by mě pustil dovnitř, i kdyby si myslel, že kecám. Zavolat plynáře a pak se neukázat, to se prostě nedělá, Beck. Fakt ne.

Odchází a já si okamžitě беру tvůj noťas, sedám si na gauč a cítím, jak ten tvůj zelený polštář krásně voní, a piju z tvého hrnečku s nápisem Brown. Umyl jsem si ho, protože v něm ještě byly zbytky popela z jeho cigarety – umývat nádoby teda neumíš. Čtu si tvou povídku nazvanou „Co to Wylieho napadlo, koupit si novou Kiu.“ Je to o jednom starém chlápku z Kalifornie, který si koupil trapné zahraniční auto s pocitem, že si ještě naposledy v životě bude připadat jako kovboj. Pointa je v tom, že kovboj nikdy nebyl. Jen jich pár hrál ve westernech. Jenomže westerny se už netočí a Wylie se neměl změnit. Nikdy neměl auto, protože většinu života trávil po kavárnách, kde si se sobě podobnými vykládal o tom, jaké to bylo za starých časů. Jenomže nedávno bylo kouření v podobných podnicích označeno za *nezákonné*. Slovo *nezákonné* jsi napsala s *velkým N*, což je roztomilé. Takže Wylieho gang najednou nemá kde kouřit cigarety a vykládat si historky. Příběh končí, když Wylie nasedá do své Kie a nemůže si vzpomenout, jak ji nastartovat. V ruce drží klíček, který je jen miniaturním počítačem, a uvědomuje si, že neví, kam by měl jet, takže si koupí elektronickou cigaretu a vrací se do kavárny, kde si ji v klidu kouří.

Nejsem žádný génius a nemám stipendium, ale nekecám, Beck. Oni tvým příběhům možná nerozumí, stejně jako ne-

rozumí tobě, ale ty doslova prahneš po tom, co kdysi bylo. Jsi dokonalá dcera mrtvého muže. Rozumíš Paule Foxové a máš v úmyslu přijít na kloub všemu z Divokého západu, což dělá z tvého stěhování do New Yorku, jakkoli by mohlo být jen dočasné, velmi sebedestruktivní čin. Máš soucit s lidmi. Psala jsi o všech těch starých hercích kvůli fotoknihám, které jsi našla v bytě, kvůli mnoha fotkám z míst, kam se nikdy nepodíváš, protože už neexistují. Jsi romantická, chtěla bys objevit Coney Island bez dealerů drog a obalů od žvýkaček a taky nevinnou Kalifornii, kde by si skuteční kovbojové s těmi falešnými vykládali historky nad plechovými hrnkami s kávou, kterým říkali *joe*. Chtěla by ses dostat na místa, kam se dostat nemůžeš.

Když sedíš na záchodě, koukáš na fotku Einsteina na dveřích. Ráda se mu díváš do očí, když tlačíš. (A věř mi, Beck, až budeme spolu, všechny tvoje zažívací problémy zmizí, protože já ti nedovolím žít se tím zmraženým humusem a plechovkami se slanou vodou, na kterých je napsané „polévka“.) Díváš se na Einsteina, protože ten viděl to, co nikdo jiný. A taky to není spisovatel. Není pro tebe konkurence a nikdy nebude.

Pouštím televizi. Nejčastěji se díváš na *Ladíme!*, což už mi teď dává smysl, protože znám z Facebooku tvůj vysokoškolský život. Konečně jsem tam a můžu si prohlížet tvou minulost i na fotkách. Nezpívala jsi a cappella, nikdy jsi nepoznala vášeň ani skutečnou lásku. Prostě jste s tvýma nejlepšími kámoškama Chanou a Lynn hodně chlastaly. Máš ještě jednu kamarádku, která je hodně vysoká a hubená. Ty i ostatní vedle ní vypadáte jako trpaslice. Tuhle jsi ale neoznačila ani na jedné fotce a musí na ní být něco hodně povznášejícího, protože jsi na přátelství s ní hodně hrdá a jste kamarádky už

od dětství. Tahle bezejmenná holka se na všech fotkách tváří nešťastně. Její tvář beze stopy úsměvu mě asi bude dlouho strašit. Je načase přesunout se dál.

Chodila jsi s dvěma kluky. Charlie pořád vypadal, jako by se vzpomínal z koncertu Davea Matthewse. Když jsi byla s ním, sedávali jste na trávníku a zkoušeli první dětské drogy. Jakmile ses dostala ze spárů tohoto zkoušeného primitiva, padla jsi do náruče rozmazleného punkera Heshera. Jen tak mimochodem, Heshera znám, ne osobně, ale píše komiksy a pár věcí od něj máme v obchodě. Teda zatím, protože první věc, kterou udělám, až přijdu do práce, bude, že všechny odnesu do skladu.

Byla jsi v Paříži a byla jsi v Římě a já jsem nikdy ze Států neodjel a ty jsi ani v Hesherovi, ani v Paříži, ani v Římě nešla, co jsi hledala. S Charliem ses rozešla kvůli Hesherovi. A byla jsi chladná; Charlie se přes to doteď nepřenesl. I dneska vypadá na fotkách, že je v jednom kuse na šrot. Heshera jsi měla za boha, ale on ti to nikdy nevrátil, aspoň ne na Facebooku. Našel jsem spoustu statusů, ve kterých ho vynášíš do nebe, a ani jeden, kde by tomu bylo naopak. A pak máš jednoho dne ve statusu ukončení vztahu a tví kamarádi ten status lajkovali takovým způsobem, že je jasné, že on se rozešel s tebou.

Ladíme! skončilo a já jdu k tobě na záchod a pak ležím na tvójí rozestlané posteli a slyším, jak někdo strká klíč do zámku a otáčí s ním, a mně v hlavě víří spousta věcí a mezi nimi probleskne okamžik, kdy ten chlap z plynáren kecal s domovníkem – *nejmenší byt v domě a nejmenší klíčová dírka, která pořád drhne* – a já slyším, jak se ti daří odemknout, dveře se otevírají a tenhle byt je strašně malý a ty už jsi uvnitř.

Máš pravdu, Beck. Je jako krabice od bot.

4

Do Greenpointu nechodím. Lidi tam prokládají whisky lákem od okurek, ale tohle dělám kvůli tobě, Beck. Stejně jako když jsem si poranil záda skokem z okna, abys mě neviděla, když jsem se já pokoušel vidět tebe. Když jsem se tě pokoušel poznat. A nenávidím sám sebe za to, že mě teď tady vidíš a myslíš si, že jsem nějaký kretén, který přeceňuje kulturní hodnotu serveru *Vice* a pije všechno, co mu ten blbý *Vice* řekne. Nechodil jsem na vysokou, Beck, takže nemarním život tím, že bych se snažil znovu žít tak, jako bych na ní byl. Nejsem měkkota, který by se bál žít přítomností. Žiju tady a teď a klidně bych si objednal další vodku s džusem, ale to by znamenalo, že budu muset mluvit s barmanem v tričce s Charlesem Bukowskim a on by se mě zase zeptal, jaký džus chci.

Jsem v náladě a ty si tam sedíš ve žlutých punčocháčích a máš v nich díry a předcítáš publiku a snažíš se asi až moc. Už nejsi *Šarlotina pavučinka*, ale já už taky nevypadám zrovna sexy. Musel jsem vylézt z okna tvého bytu, a sice to nebylo

vysoko, ale stejně to byl skok a mě teď bolí záda. Jestli ještě jednou uslyším slovo *pickleback*, což je trapný název pro onu kombinaci whisky s okurkovým lákem, tak asi začnu nahlas nadávat.

U stolu vedle mě sedí tvé nejlepší kamarádky, hodně hlasité a bezohledné, takové ty nezávislé typy v kanadách a s natupírovanými vlasy, které svým vzhledem uráží všechny ty holky z Jersey, co se o něco podobného pokouší schválně. Všechny tři jste spolu chodily na Brown a teď jste v New Yorku a nenávidíte seriál *Girls* a pořád to omíláte dokola, ale nejde vám náhodou všem ve vašem životě o totéž? O Brooklyn, kluky a picklebacky?

Ty sedíš s ostatními rádoby spisovateli a tvoje kámošky mají prostor tě pomlouvat a bohužel mají pravdu. Investuješ mnohem víc sil do toho, abys byla spisovatelkou – což mimo jiné obnáší přijímat komplimenty a pít whisky –, než do skutečného psaní. Naštěstí se ale taky v něčem mylí. Všichni v téhle místnosti v sobě mají až moc okurkového láku, než aby dokázali tvůj kovbojský příběh pochopit.

Tvoje kamarádky žárlí. Chana je velká kritička, holčičí verze Adama Levina s prasečíma očkama a naprosto nekončným sebevědomím. „Hele, já to stejně nechápu, na co ti je blbej magisterskej titul, když nejsi zrovna Lena Dunhamová?“

„Možná se s tím dá učit, ne?“ říká Lynn a Lynn je uvnitř tak mrtvá, že vypadá jako zombie. Nahrává fotky na Instagram tak metodicky a chladnokrevně, až by člověk řekl, že sbírá důkazní materiál na vlastní obhajobu, jako by se celý život snažila dokázat, že má nějaký život. Utahuje si z tebe a z tvého autorského čtení v baru Lulu a zároveň tweetuje, že byla na *#autorskecteniLulu*. Nekecám, Beck, fakt.

TY

A pak zase Lynn: „Myslíš, že je to jako vernisáž, kam jde člověk jednou a stačilo, nebo to bude jako... každý týden?“

„Já se taky nehrnu na přehlídkové molo pokaždé, když dokončím nějaký model,“ pokračuje Chana. „Prostě dělám, dokud nemám celou kolekci. A pak dělám dál.“

„A přijde i Peach?“

„Ani to neříkej nahlas.“

Možná se baví o té neusmívající se vysoké holce, ale já se jich ptát nebudu.

„Promiň,“ vzdychá Lynn. „Na vernisáži je aspoň zdarma víno.“

„Na vernisáži je aspoň nějaké umění. Fakt promiň, ale *bl-bej kovboj?*“

Lynn krčí rameny a vodopád slov se valí dál. Je to jako kulomet, který nejde zastavit.

„A co kdybychom ještě zdrbli ten její ohoz?“

„Moc se snaží. Je to spíš smutný.“

„Ty vole, kde vzala ty punčocháče?“

Lynn vzdychá a cosi tweetuje a zase vzdychá a ty jdeš pryč a kulometná palba utichá, ale pak přichází ještě jedna dávka.

„Nedivím se, že se nedostala na Columbii,“ štěkne Chana.

„Mám pocit, že je to všechno kvůli Benjimu,“ říká Lynn. „Je mi jí líto.“

„Takhle to dopadne, když se zamiluješ do sociopata, kterej umí akorát pařit.“

Slyším jenom samé *zamilovat se* a ty ho fakt miluješ a lžeš jim, lžeš svému počítači, lžeš sobě a myslíš, že ony to nevědí, ale ony to vědí, a ne že ne. *Benji*. Ne.

Musím se soustředit, vnímat a Lynn vzdychá. „Jsi hnusná.“

„Jsem upřímná.“ Chana si odfrkuje. „Benji je snobský hajzlík. Umí akorát ujíždět na předražených drogách a předstírat, že je podnikatel.“

„Co má vlastně za školu?“ ptá se Lynn.

„Není to jedno?“ odsekává Chana a mně to není jedno a chci vědět víc a chce se mi brečet a nechci, aby ses *zamilovávala* do nikoho kromě mě.

„Hlavně by na ni mohl být hodnější,“ říká Lynn.

Chana obrací oči v sloup a chroupe kostku ledu a ne-souhlasí. „Víš, jak to je? Beck je zahleděná sama do sebe. A Benji je taky zahleděný sám do sebe. Není mi líto ani jednoho. Ona nás dneska vytáhla sem a předstírá, že je spisovatelka, a on zase předstírá, že je podnikatelské eso. Stejně je to sranda. Oba prostě milují sami sebe. Fakt si nemyslím, že by to byly nějaké citlivé duše, co píšou po večerech tragické básničky.“

Lynn se nudí a já taky. Snaží se Chanu vytrhnout z jejího slovního průjmu. „No, já si zrovna teď připadám strašně tlustá.“

Chana mručí. Holky umí být hnusné. „Nejšílenější je ten humbuk kolem té jeho firmy na organickou limonádu,“ pokračuje. „Z Brooklynu se mi tak akorát chce přestěhovat do L.A., koupit si karton Red Bullu a pustit si Mariah Carey.“

„To bys měla tweetnout,“ nadhazuje Lynn. „Ale ne tak hnusně.“

Ty už se objímáš s ostatními *spisovateli* a to znamená, že sem za chvíli přijdeš. Lynn je nekonečně hodná a smutně konstatuje: „Stejně je mi jí líto.“

Chana si opovržlivě odfrkuje: „Mně je spíš líto těch kovbojů. Tohle si nezaslouží.“

TY

Konečně vrávoravě přicházíš ke stolu, což znamená, že se o tobě musejí přestat bavit, a já jsem hrozně rád a ty obě falešné přítelkyně srdečně objímáš. Ony ti tleskají a pějí na tebe neupřímné ódy a ty se okamžitě chápeš whisky, jako by ses chtěla propít k Pulitzerově ceně.

„Dámy, prosím,“ říkáš a jsi o hodně víc cinknutá, než jsem si myslel. „Prostá dívka už víc komplimentů ani drinků nesnese.“

Chana ti pokládá ruku na paži. „Takže s drinky končíme, kočko?“

Odtahuješ se. Tohle je tvé šestinedělí. Porodila jsi příběh, a co teď? „Jsem v pohodě.“

Lynn mává na servírku. „Můžem dostat tři okurkáče? Kámoška potřebuje tekutou odvalu.“

„Nepotřebuju odvalu, Lynn. Právě jsem stála na pódiu a četla povídku, to sis jako nevšimla?“

Chana tě líbá na čelo. „A přečetla jsi ji krásně, ty vole.“

Nežereš jí to a odtahuješ se. „Jděte do prdele, obě.“

Je fajn, že tě vidím i z téhle stránky, jak jsi sprostá a ožralá. Jestli má mít člověk někoho rád, musí ho poznat ze všech stran a já už tvoje kámošky nenávidím o něco míň. Dívají se na sebe a ty se díváš k baru. „Benji už šel?“

„Hele, on měl přijít?“

Vzdycháš, jako bys to už všechno jednou vysvětlovala, jako by ti už došla trpělivost, a zvedáš telefon s prasklým displejem. Lynn ti ho bere z ruky.

„Beck, ne.“

„Dej sem ten telefon.“

„Beck,“ říká Chana. „Pozvalas ho a on nepřišel. Tak se na to vyser. A vyser se hlavně na něho.“

„Holky, vy ho nemáte rády,“ říkáš. „Ale co když se mu něco stalo?“

Lynn zvedá oči ke stropu a Chana si odfrkává. „A co když je to prostě jenom *debil*?“

Je naprosto jasné, že Lynn se o ničem z tohohle už v životě nechce bavit. Z těchhle tří holek to bude jistě ona, která se nakonec odstěhuje z New Yorku do nějakého menšího, lépe kontrolovatelného města, kde se nepořádají autorská čtení, kde holky pijí víno a kde v sobotu večer hraje v hospodě z jukeboxu Maroon 5. Bude si fotit mobilem své děti, které jistě krátce nato přijdou, a to se stejným zápalem, s jakým si teď fotí nevypité panáky na stole, prázdné sklenice nebo své boty.

Ale Chana je už navždycky ztracený případ. „Beck, poslouchej mě. Benji je debil, jasný?“

Chci zařvat: JASNÝ, ale sedím a mlčím. *Benji*.

„Poslouchej, Beck,“ mele si dál Chana svou. „Někteří kluci jsou prostě debilové, s tím se musíš smířit. Můžeš mu kupovat, kolik knížek chceš, a stejně to prostě bude jenom *Benji*. Nikdy z něj nebude *Benjamin* nebo, bože odpusť, *Ben*, protože nemusí, protože do konce života nedospěje, jasný? Může jít do prdele i s tou svojí sodovkou a kreténským jménem. Prosím tě, *Benji*? To si dělá prdel, ne? A ještě jak to říká, jako by to bylo francouzsky nebo čínsky. *Ben džíííí*. Ty vole, prostě se na něho vyser.“

Lynn vzdychá. „To mě nikdy nenapadlo. Benji. Ben Džík. Jak na psa.“

Všechny se chvíli smějí a já se toho o Benjim dozvídám čím dál víc. A nelíbí se mi to, ale musím se s tím smířit. Benji je skutečný a já si dávám další vodku s džusem. *Benji*.

Zakládáš si ruce na prsou a číšnice se vrací s vašimi drin-

TY

ky a nálada kolem vás se najednou mění. „Fakt se vám ta povídka líbila?“

Lynn je rychlá. „Nikdy by mě nenapadlo, že toho víš tolik o kovbojích.“

„Nevím,“ říkáš a sedíš v tmavém koutě, takže na tebe není moc vidět. Bereš ze stolu panáka a naráz ho do sebe kopneš a holky si vymění další významný pohled.

Chana nakonec řekne: „Hlavně si uvědom, že s tím debilem nemusíš už nikdy promluvit.“

„Tak jo,“ říkáš.

Lynn zvedá svůj drink. Chana taky. Ty bereš do ruky prázdnou skleničku.

Chana pronáší přípitek: „Na to, že o tom hajzlovi ani jeho idiotské sodovce a debilním účesu už nikdy nebudeme mluvit a že už nikdy neuvidíme jeho zadek, na kterém stejně není co vidět.“

Všechny si přiřuknete, jenomže holky mají co pít, a tvoje sklenička je prázdná. Jdu ven, abych věděl, až budeš odcházet. Vedle mě blíže nějaký magor.

Hovado ožralé.

5

Je 2.45 v noci a na stanici metra Greenpoint Avenue čekáme tři a já bych ti chtěl zavázat tkaničky. Máš je rozvázané. A jsi moc opilá na to, abys stála tak blízko kolejím. Opíráš se zády o zelený sloup a nohy máš natažené před sebe tak, že chodidly stojíš na žluté bezpečnostní zóně na kraji nástupiště. Sloup má čtvercovou základnu, ale ty se musíš opírat zrovna tak, abys stála čelem ke kolejišti. Proč?

Nutíš mě, abych tě chránil, a jediným dalším člověkem v téhle bohem zapomenuté díře je nějaký bezdomovec, ale ten je v jiném světě, sedí na lavičce a zpívá písničku Rogera Millera *Engine, Engine Number Nine: Vláček, vláček devítka, v New Yorku si zapíská, snad nám nevykolejí, tak rychleji, jen rychleji*. A asi není důvod se bát, že náš vlak vykolejí.

Tuhle část písničky zpívá z plných plic a ty máš hlavu skloněnou k mobilu a nejsi schopná psát, stát a zároveň poslouchat tenhle frontální hudební útok. Pořád ti kloužou boty – jsou staré a skoro bez vzorku na podrážce – a já sebou vždycky škubnu a už mě to přestává bavit. My dva do téhle

díry nepatříme. Je to tu jako minové pole plné plechovek od piva, papírků a věcí, které už nepoužije ani ten zpívající houmlesák. Lidi, co jsi s nimi pařila, jezdí géčkem, jako by tím dokazovali, že jsou „fakt v pohodě“, ale oni si neuvědomují, že tahle trasa je bez nich mnohem lepší i bez jejich plechovek Miller High Life i zvratků páchnoucích po okurkovém láku.

Uklouzla ti noha. Už zase.

Telefon ti padá z ruky a přistává na žluté zóně a máš štěstí, že nepadá na koleje. Naskakuje mi husí kůže a nejradši bych tě chytil za paži a odtáhl tě na druhou stranu toho sloupu. Jsi moc blízko kolejím, Beck, a máš štěstí, že tu jsem, protože kdybys tam spadla nebo kdyby tě sem třeba pronásledoval nějaký úchyl a chtěl tě znásilnit, co bys asi tak dělala? Jsi namol. Rozvázané tkaničky na tvých teniskách jsou moc dlouhé a ten chlap by tě rychle přimáčkl k zemi nebo k zelenému sloupu, strhal by z tebe už tak roztrhané punčocháče a bavlněné kalhotky, co sis koupila z Victoria's Secret. Pak by ti zakryl pusu špinavou mastnou rukou a ty bys už nemohla nic dělat a tvůj život by už nikdy nebyl jako dřív. Žila bys ve strachu z metra a podchodů, utekla bys zpátky do Nantucketu, vyhýbala by ses rubrice „Náhodná setkání“ na seznamce a celý rok, možná dva se nechala každý měsíc pravidelně testovat na pohlavně přenosné nemoci.

Ten bezdomovec celou dobu dokola zpívá *vláček, vláček* a mezitím už se dvakrát pomočil a ani se neobtěžoval si k tomu stoupnout. Sedí ve svých chcankách, a kdyby tě sem dolů sledoval nějaký úchyl, aby dokončil, co jsi už sama začala s těmi punčocháči, asi by zpíval dál a močil a zpíval a močil.

Uklouzla ti noha.

Zase.

A střílíš pohledem po tom bezdomovci a cosi vrčíš, ale on je v jiném světě, Beck. A není to jeho vina, že jsi na hadry.

Už jsem ti říkal, že máš štěstí, že mě máš? Fakt. Jsem kluk z Brooklynu, střízlivý, vyrovnaný a moc dobře si uvědomuju, kde teď oba jsme. Jsem tvůj ochránce.

A nejhorší na tom je, že kdyby nás tři teď někdo viděl, asi by si řekl, že za úchyla jsem tady já, protože jsem za tebou šel až sem. A v tom je celý problém s lidmi a se ženskými.

Díváš se, jak se Elliot v *Haně* plíží za svou švagrovou a říkáš tomu romantika, ale kdybys věděla, čím jsem si musel projít, abych se dostal k tobě do bytu, že jsem si zlikvidoval záda, protože jsem se tě snažil co nejlíp poznat, odsoudila bys mě za to. Z lásky se vytratila láska a já moc dobře vím, co teď děláš. Snažíš se dovolat Benjimu, tomu sodovkáři, co má moc vlasů, co nechodí na tvoje autorská čtení a se kterým tvá setkání nejsou náhodná a nezávazná, alespoň pro tebe ne. Jedeš po něm. Chceš ho. Ale to tě přejde.

A za to všechno může částečně i tvůj telefon. Máš na něm funkci, která ti dá vědět, když si někdo přečte tvoji zprávu. A Benji na tebe kašle. Dělá mu větší radost, když tě může poslat někam, než když ti ho tam může strčit. Tohle chceš? Zase čumíš do toho mobilu. Vykašli se na ten mobil, Beck. Úplně tě zlikviduje, zničíš si hlas a prsty.

Vyser se na ten telefon.

Nejradši bych ten mobil vzal a hodil na koleje, objal tě a držel, dokud by ho nepřejel vlak. Ten displej ti praskl z nějakého důvodu a stejně tak jsi ho z nějakého důvodu nechala v košíku u mě v knihkupectví. Někde hluboko uvnitř víš, že by ti bylo líp bez něj. Z toho mobilu prostě nemůže vzejít nic dobrého. Chápeš to? Chápeš. Jinak by ses k němu chovala líp.

Měla bys ho v obalu už předtím, než ti praskl displej. A teď by sis s ním nehrála a nedovolila mu, aby ti řídil život. Fakt bych byl nejradši, kdybys ho hodila na koleje a byla najednou offline, otočila se na mě a řekla: „*Neznáme se?*“ A já bych dělal, jako že ti to žeru, a mluvili bychom spolu a naše oblíbená písnička by byla *vláček, vláček devítka, v New Yorku si zapíská, snad nám nevykolejí, tak rychleji, jen rychleji...*

„Mohl bys, prosím tě, přestat zpívat?“ zavrčíš, ale ten hounlesák tě přes svůj zpěv a chcaní a zpěv a chcaní neslyší. Otočila jsi hlavou moc rychle a musíš teď získat ztracenou rovnováhu a, sakra, neměla by ses takhle zaklánět, ale ty to stejně děláš.

Děje se to příliš rychle.

Natahuješ ruce, ale mácháš do prázdna. Mobil ti padá na zem a ty se skláníš, abys ho zvedla, ovšem u toho ti ujíždí noha... „Áááá!“ ... a kloužeš a padáš přes tu ztracenou tkaničku a dopadáš na zem tak nějak blbě, takže se nakonec skulíš ze žluté zóny do prostoru, který už je

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!